

Konieczność chrztu do zbawienia - teologia w pytaniach i odpowiedziach - ks. Michał Kaszowski

Kościół, podejmujący naukę Jezusa Chrystusa, głosi, że chrzest jest konieczny do zbawienia. Powstaje zatem pytanie, czy wszyscy ludzie, którzy nie przyjęli sakramentu chrztu, zostaną potępieni?

1. Dlaczego chrzest jest konieczny do zbawienia? Mk 16,16; J 3,5

Jezus powiedział do swoich uczniów: „Idźcie na cały świat i głosicie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16,15-16). Przez chrzest dokonuje się narodzenie człowieka z Ducha Świętego. Bez tego narodzenia zaś nie można osiągnąć zbawienia, jak o tym poucza Nikodema Chrystus: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego” (J 3,5). Jeśli zatem ktoś dobrze wie, że chrzest jest - z ustanowienia Chrystusa - środkiem udzielającym łaski, ten musi go przyjąć pod groźbą utraty zbawienia.

2. Kto bez chrztu z wody może dostąpić zbawienia?

Według nauki Kościoła zbawienia mogą dostąpić nie tylko ci, którzy przyjęli chrzest z wody, lecz i ci, którzy wyraźnie pragną go przyjąć, np. katechumeni przygotowujący się do tego sakramentu. Wielu jest jednak takich, którzy o chrzcie nic nie słyszeli albo też widzą w nim tylko nic nie znaczący ryt. Również i ci ludzie mogą osiągnąć zbawienie, o ile - współdziałając z ofiarowaną im łaską - otworzą się na prawdę i będą postępować zgodnie z sumieniem. W Konstytucji dogmatycznej o Kościele Soboru Watykańskiego II czytamy: „Nie odmawia też Opatrzność Boża koniecznej do zbawienia pomocy takim, którzy bez własnej winy w ogóle nie doszli jeszcze do wyraźnego poznania Boga, a usiłują, nie bez łaski Bożej, wieść uczciwe życie. Cokolwiek bowiem znajduje się w nich z dobra i prawdy, Kościół traktuje jako przygotowanie do Ewangelii i jako dane im przez Tego, który każdego człowieka oświeca, aby ostatecznie posiadał życie” (KK 16). Według soborowej nauki Bóg może każdego, sobie tylko znanymi drogami, doprowadzić do wiary, bez której niepodobna Mu się podobać (por. DM 7).

3. Co teologia nazywa chrztem pragnienia?

Według teologów wielu dostępuje zbawienia na zasadzie chrztu pragnienia. Otóż można przypuszczać, że ludzie uczciwi, otwarci na prawdę, gotowi czynić każde dobro rozpoznane w sumieniu przyjęliby chrzest, gdyby tylko usłyszeli o nim i dobrze go poznali. Ich uczciwe życie zawiera w sobie zupełnie nieświadome pragnienie chrztu. Dostępuje chrztu pragnienia ten, kto współdziałając z darowaną mu łaską Bożą dochodzi do takiej miłości i żalu za popełnione zło, że przez Ducha Świętego zostaje oczyszczony z grzechów, odrodzony i uświęcony, z czego jednak zupełnie nie zdaje sobie sprawy.

4. Na czym polega chrzest krwi? Ap 7,13-17

Męczennicy za wiarę w Chrystusa, umierający bez chrztu z wody, dostępują oczyszczenia z grzechów i wewnętrznego odrodzenia, a tym samym mogą osiągnąć zbawienie. Ich męczeństwo jest chrztem krwi, zastępującym chrzest z wody. Cierpienie dla Chrystusa, oddanie dla Niego życia wyraża

głęboką wiarę i miłość. Przez swoją mękę i śmierć męczennicy upodabniają się do Chrystusa ukrzyżowanego i przez Niego zostają oczyszczeni i uświęceni.

5. Czy umierające bez chrztu dzieci mogą osiągnąć zbawienie? Mk 10,13-16; Mt 19,25-26

Nikt nie może osiągnąć zbawienia, jeśli przed śmiercią nie dostąpi narodzenia z Ducha Świętego. Wielu teologów uważa, że nieochrzczone dzieci dostały tego odrodzenia i oczyszczenia z grzechu pierworodnego dlatego, że cały Kościół — a przede wszystkim ich rodzice — pragnął ich zbawienia, a tym samym i chrztu. Nie tylko Kościół pragnął ich zbawienia, lecz również wszyscy zbawieni, Matka Najświętsza, a przede wszystkim — Bóg. On bowiem — jak przypomina św. Paweł — „pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni” (1 Tm 2,4), a Jezus Chrystus „wydał siebie samego na okup za wszystkich” (1 Tm 2,6). Trudno przypuszczać, by kochający Bóg, usprawiedliwiający nawet największych grzeszników, odrzucał od siebie dzieci, które niczym Go nie znieważyły (por. Mk 10,13-16).

6. W jaki sposób i kto może udzielać sakramentu chrztu św.? Dz 8,36-38

Zasadniczo sakramentu chrztu udziela kapłan lub diakon. W razie niebezpieczeństwa śmierci każdy bez wyjątku człowiek, nawet niewierzący, może ważnie udzielić tego sakramentu. Udzielając chrztu, trzeba chcieć spełnić to, co czyni Kościół szafujący sakramentami. Chrztu udziela się w ten sposób, że polewając głowę ochrzczonego wypowiada się słowa:

„Janie, Marku itp., ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Do chrztu nie musi być używana woda święcona.

7. Dlaczego sakramentu chrztu udziela się tylko raz?

Sakrament chrztu wyciska na duszy niezatarte znamię, nazywane charakterem sakramentalnym. Przez ten znak zostaliśmy upodobnieni do Chrystusa-Arcykapłana i włączeni do Kościoła, Jego Mistycznego Ciała. Charakteru sakramentalnego nie niszczy nawet grzech ciężki, dlatego chrzest można przyjąć tylko jeden raz. To niezatarte znamię powoduje, że mamy udział w tzw. powszechnym kapłaństwie wiernych, a więc zobowiązani jesteśmy do składania Bogu czci i budowania Kościoła.

8. Na czym polega sprawowanie powszechnego kapłaństwa wiernych? 1 P 2 ,4-5. 9-10

Przez charakter sakramentalny chrztu zostaliśmy wszyscy zjednoczeni z Chrystusem - Kapłanem, upodobnieni do Niego, mając przez to udział w powszechnym kapłaństwie ludu Bożego. Każdy ochrzczone jest zatem zobowiązany do ciągłego wypełniania różnych funkcji, wynikających z udziału w tym kapłaństwie. Konstytucja dogmatyczna o Kościele Soboru Watykańskiego II poucza, że wierni pełnią królewskie i powszechne kapłaństwo przez współdziałanie w ofiarowaniu Eucharystii oraz przez „przyjmowanie sakramentów, modlitwę i dziękczynienie, świadectwo życia świętobliwego, zaparcie się siebie i czynną miłość” (KK 10).

Dodano: 21-04-2018